

skulle have denne Gave. Men jeg kan ikke undlade overfor de to ærede Medlemmer, der have rejst denne Diskussion om, hvorvidt det, der her gives, skal være en Hædersgave eller en Almisse — for det er i Virkeligheden det, de have gjort — at beklage, at de have kastet et Skær over Forhandlingen, som den nødig skulde have. De Herrer have Ansvar for, at vi ere komne ind paa dette Emne. Men det, at de have rejst Spørgsmaalet om at tage dem fra 1864 med under visse Former, har i endnu højere Grad forbavset mig. Efter de Forhandlinger, vi have haft i Finansudvalget, efter den Skrivelse, Ministeren har faaet, og efter den Forudsætning, Ministeren havde Lov til at gaa ud fra, da han forelagde Lovforslaget, kan jeg ikke undlade at udtale min Forbavelse over, at begge de to Herrer have kunnet føre det ind i Debatten, de have gjort, da de begge ere Medlemmer af Finansudvalget.

K. M. Klausen: Til Finansministeren vil jeg udtale, at det er rigtigt nok, at jeg i 1898 var med til at stille det Forslag, der da kom frem. I en Hædersgaves Karakter forekommer det mig, der ligger noget af, at det er en Gave, der frembæres ved en vis bestemt Lejlighed, og der var den Gang gaaet 50 Aar, siden disse Folk havde taget Del i Krigen. I vort Folk plejer man jo at hædre en Mand, naar der er gaaet 50 Aar. Naar en Embedsmand har beklædt et Embede i 50 Aar, eller i det hele taget naar der er henrundet halvhundredede Aar, er det almindeligt, at man hædrer vedkommende, hvis man i det hele taget finder, han fortjener at hædres. Derfor var jeg med til at foreslaa, da der var gaaet 50 Aar siden Krigen, at give en Hædersgave til alle dem, der havde deltaget i Trearskrigen, men det, der er foreslaaet her, forekommer mig ikke med Rette at kunne kaldes en Hædersgave, det er i Virkeligheden en livsvarig Understøttelse paa 100 Kr. aarlig, som her skal ydes. Det ærede Medlem for Nørresundby (Jensen-Sønderup) har paa ingen Maade Ret til at sige, at Gaven faar Karakter af en Almisse, naar den kun uddeles til de fattige Veteraner, thi saa kunde man med samme Ret sige til dem, der nyde Alderdomsunderstøttelse, hvor man jo ogsaa gør Skel mellem dem, der trænge, og dem, der ikke trænge, at det er en Almisseunderstøttelse, de faa, og det tror jeg dog neppe, det ærede Medlem fra Nørresundby vil. Og naar han

ikke vil gøre det ved Alderdomsunderstøttelsen, kan det heller ikke gøres i dette Tilfælde. De fra Trearskrigen ere hædrede først ved Erindringsmedaillen, og dernæst var jeg i 1898 med til at hædre dem anden Gang. Det forekommer mig, at dermed er den Hæder givet dem, som de med Rette kunne gøre Fordring paa.

Grunden til, at denne Sag er bleven rejst, er heller ikke den, at der er en ærgerrig Trang mellem disse gamle Mennesker til at blive hædrede, nej, Grunden til, at Sagen er rejst Gang paa Gang, er den, at mange af dem leve under meget trange Kaar. Det er de trængende, der have ment, at de kunde fortjene at faa en Understøttelse for de Dage, de endnu maatte have tilbage, og jeg finder, at det vilde have været rimeligere, om Lovforslaget havde holdt sig til dem, saa at alle de bleve udelukkede, som ikke kunne siges at være i Trang. Det kan dog ikke bestrides, at der blandt de 6,000 ganske sikkert findes mange Mennesker, som ikke ere i Trang, men tværtimod ere udmærket velstillede i økonomisk Henseende.

Tillige mener jeg, at naar denne Sag drages frem, vilde det være rigtigst først og fremmest at henlede Tanken paa Invaliderne. Nu siger den højtærede Finansminister: Invaliderne have jo et Par Gange faaet deres Understøttelse forhøjet. Det er rigtigt nok, men der er dog sikkert ingen, der alligevel tør vove at paastaa, at de danske Krigsinvalidere ere velstillede. Det at have mistet en Arm eller et Ben eller have sat sin Sundhed til i Krigen, kan, synes jeg, nok fortjene særlig Støtte fra Statens Side, og jeg synes derfor, der var god Grund til først og fremmest at tænke paa Invaliderne. Jeg indrømmer den højtærede Finansminister, at der neppe er Grund til at tage alle dem fra 1864 med, men naar man gjorde et skønsomt Udvalg mellem dem fra 1864 og navnlig begrænsede sig til dem, som vare Krigsinvalidere fra denne Krig, forekommer det mig, at det var en Tanke, som var værd at tage under Overvejelse. Det var værd at faa oplyst, hvad det vilde koste, om man gav en lidt rundeligere og bedre Understøttelse til alle dem, som vare Invalidere. Derfor vil jeg, som sagt, ikke gerne se denne Sag jaget gennem Tinget, for det er ikke det, det kommer an paa, men jeg vil haabe, at denne Sag maa blive grundigt undersøgt, og jeg vilde derfor finde det meget naturligt, om navnlig dette Spørgsmaal blev undersøgt i et Udvalg.